

Úryvky

Před rokem 1791 chodily děti z Olbramic i ze Zbyslavic do školy v Bravanticích. 15. září 1791 započalo vyučování utrakvistické (dvojazyčné) na jednotřídní škole v Olbramicích. Roku 1820 byla postavena první školní budova (č. 21), která byla společná pro obě obce. Rektor měl ročně 52 rýnských platů, choval krávu a k novému roku vybíral od občanů tak zvané "měrečné".

V roce 1875 si postavili ve Zbyslavicích vlastní školní budovu. Vyučoval tam olbramický rodák - učitel Židek a to tři dny v týdnu - další tři dny učil v Olbramicích.

V roce 1898 byla u nás v Olbramicích postavena nová školní budova o jedné třídě (čp. 25). Ze staré školy byl zřízen obchod. Vyučovalo se již jen v německém jazyce. Pro velký počet dětí byla škola v roce 1919 rozšířena na dvojtřídní a 1. třída byla umístěna opět ve staré škole. V roce 1927 bylo přistavěno jedno patro. V této době již děti z osady Janovice dojížděly do školy v Klimkovicích. (1919)

V září 1925 zásluhou některých místních občanů a Ústřední MATICE OPAVSKÉ byla otevřena státní menšinová škola na samotě v budově Rudolfa Finstrle v čp. 82. Brzy bylo shledáno, že by i menšinová škola měla být umístěna v obci. To se podařilo až v roce 1929, kdy byla pronajata stará budova (bývalá škola čp. 21), v této upravená školní místnost pro české děti a byt pro učitele. Nové budovy se česká menšina nedočkala, přestože její výstavbu schválila ministerská rada již v roce 1937. Vše se změnilo v roce 1938, a v Olbramicích se znovu vyučovalo pouze v jazyce německém. Na české menšinové škole od jejího založení vyučovali správcové: Jaroslav Švehla, Vojtěch Karnovský ze Zbyslavic, Oldřich Kresta z Trnávky, Vilém Hýl z Petřvaldu a od 1.10.1930 až do okupace Alois Tyleček ze Staré Vsi nad Ondřejnicí.

Po ukončení II. světové války bylo 1.6.1945 zahájeno polodenní vyučování. Do školy nastoupilo 32 českých dětí a vyučoval je pan učitel Ladislav Grygar z Klimkovic. Dne 15.6. nastoupil na zdejší školu po propuštění z vojenské služby bývalý řídicí učitel Alois Tyleček, pracující do 25.2.1945 jako pomocný dělník ve Vítkovicích. 20. července byl školní rok ukončen.

Řádné celoroční vyučování začalo 3. září 1945 a do školy bylo zapsáno 56 žáků.

Přehled vyučujících od roku 1945

1945 - 1959	Alois Tyleček
1945 - 1947	Ludmila Piechová
1946 - 1948	Natálie Kaštovská
1947 - 1953	Ludmila Čeganová
1953 - 1954	Otakar Goldman
1954 - 1955	Vilibald Rozsypal
1955 - 1958	Věroslava Durmanová
1958 - 1958	Inge Kunzová
1958 - 1959	Vladimír Mrázek
1959 - 1959	Jaroslav Míxa
1959 - 1960	Marcela Lysáková
1959 - 1960	Ladislav Lindovský

1960 - 1972	František Čečetka
1960 - 1961	Blažena Junáková
1961 - 1962	Jana Gelnarová
1962 - 1962	Libuše Krauzovičová
1970 - 1972	Soňa Krayzelová
1972 - 1984	Josefa Dluhošová
1972 - 1978	Anna Teterová
1978 - 1979	Štěpánka Vyležíková
1979 - 1980	Marie Pyšíková
1981 - 1990	Anna Coufalíková
1984 - 1985	Marie Strakošová
1990 - 2000	Anna Šigutová
1994 - 1995	Martina Havelková
1994 - 2000	Anna Coufalíková
1995 - 2002	Drahomíra Svobodová
2000 – 2007	Mgr. Blanka Drozdková
2000 – dosud	Mgr. Sylva Hrušková

Vzpomínání paní ředitelky v.v. Josefy Dluhošové

Když jsem před čtvrtstoletím byla ze ZDŠ Klimkovice přeložena na malotřídní školu v sousedních Olbramicích, nebyla jsem, řečeno mírně, příliš nadšená. Měla jsem za sebou více než dvě desítky let práce na jedné škole, kde jsem už "zapustila kořeny" v určitém prostředí i kolektivu, získala poznatky z práce na úplné ZDŠ a dobře jsem se už orientovala v řadách tamější rodičovské veřejnosti. Proto jsem se přeložení bránila. Strašila mne představa neznámého způsobu práce ve třídě s více ročníky. I úkoly spojené s vedením školy mi naháněly hrůzu. K administrativní práci úředníka jsem vždy pociťovala nechuť, o čemž svědčí skutečnost, že už před ukončením studia na obchodní akademii v Opavě jsem se "vecpala" do školských služeb, což nebylo obtížné, protože v té době byl nedostatek učitelů, hlavně na Ostravsku. Můj strach z odpovědnosti vždy převládal nad pocitem touhy stát se ředitelkou školy. Na další potíže, spojené s dopravou z Polanky, mého bydliště, jsem nemyslela vůbec; ty se citelně projeví až v praxi.

Ale stalo se! Počátkem září 1972 jsem za spolupráce rodičů, veřejných činitelů a další vyučující, p. uč. Anny Teterové (současné ředitelky), zahajovala v Olbramicích školní rok 1972 - 1973. Nastoupila jsem na uvolněné místo předešlého ředitele, p. Františka Čečetky, který z důvodu své spisovatelské činnosti přijal zaměstnání v Nakladatelství Profil v Ostravě. Mé začátky nebyly lehké. Práce s dětmi předpokládala důkladnější a na čas náročnější přípravu. I provoz školy nebyl bez problémů, protože brzy po mém nástupu se za pomoci představitelů obce, kteří se vždy snažili udělat pro Olbramice maximum, prováděla rekonstrukce školní budovy a modernizace interiéru. Ochetní rodiče a občané pomáhali při úpravě školního pozemku. Třídy jsme začali vybavovat novým nábytkem a moderními pomůckami.

Dalo mi moc práce, abych se s požadavky na učitelkou i ředitelskou činnost "jakž takž" vyrovnala. Pocit uspokojení mi celých 12 let chyběl.

Pozvolna jsem poznávala děti, jejich rodiče, život obce a občanů. Poprvé jsem učila "prvňáčky". To, že mi některý z nich na začátku školního roku tykal, jsem brala jako projev důvěry. Za užitečné jsem pokládala zjištění, že zde vychovávám vlastně děti mých bývalých žáků ze ZDŠ v Klimkovicích. Proto jsem děti občas volala jmény jejich maminek a tatínků, zvláště když mi je připomínaly podobou. Ani se tomu nebránily, braly to jako zpestření vyučování.

Při své práci jsem začala objevovat i klady. Vzhledem k organizaci hodiny byly děti nuceny pravidelně pracovat samostatně, malý počet žáků v ročnících umožňoval větší zapojení do komunikace s učitelkou. Občas jsem si připadala jako uprostřed početnější rodiny.

Škola žila i po vyučování mimoškolní činností. Žáci navštěvovali kroužky; turistický, rukodělný a myslivecký, které vedli obětaví rodiče ve spolupráci s vyučujícími. Jako na každé jiné malotřídce jsme připravovali k různým příležitostem recitačně - dramatická, pěvecká, taneční a tělovýchovná vystoupení. Veřejnost je přijímala s povděkem, přihlédneme-li k tomu, že jediným kulturním zařízením v obci byla knihovna.

Plodná byla i spolupráce s místní mateřskou školou, která sídlí v budově školy, jakož i častá výměna zkušeností se školou ve Zbyslavicích. To je možno říci i o společenských organizacích, které v té době v Olbramicích působily. Záznamy ve školní kronice, jakož i fotodokumentace jsou toho nejlepším dokladem.

Nemalý podíl na výchově dětí měly vyučující, které zde po mém boku působily: p. učitelka Anna Teterová, Marie Pyšíková, Štěpánka Vyležíková, Anna Coufalíková. Ve školním roce 1980 - 1981 jsem byla na škole sama s jednou třídou se třemi ročníky. Velmi jsem oceňovala výsledky rodinné výchovy, která byla dána příklady a přirozenou autoritou rodiny. Děti byly pracovité, protože byly doma k práci vedeny. Byly zdvořilé, protože i doma se po nich slušnost vyžadovala. Byly skromné, protože skromnost byla vlastností všech členů rodin. Byly ochotné, protože ochotu něco vykonat po nich požadovala většina dospělých. Rodiče věděli jak děti vychovávat jednoduše, bez zbytečných diskusí, aniž k tomu potřebovali soubor pedagogických pokynů a rad, které na nás dopadají denně z mediálních prostředků a jejichž výsledek se mi jeví stále horší. Děti byly prakticky na očích všech občanů, kterým chování mládeže na veřejnosti nebylo lhostejné. Byly i okamžiky, kdy jsem některým rodičům jejich děti záviděla. Ze společných prožitků s rodiči, spolupracovníky a občany se postupně vyvinula četná přátelství, která přetrvávají dosud. I za to budiž dík. Myslím, že mi v komunikaci s dětmi i dospělými pomáhal optimismus, který je hlavním rysem mé povahy, zvláště, když jsem nacházela optimisty ve svém okolí. Takové byly z mého pohledu Olbramice té doby, kterou mi doma připomíná veliký huňatý "Míša", na jehož oblečení mohu číst autogramy svých posledních žáků.

Ohlízím-li se dnes s odstupem čtrnácti let života důchodkyně za tím obdobím "vesnické učitelky", musím přiznat, a ráda tak činím, že těch dvanáct let působení v Olbramicích podstatně obohatilo můj život. Proto do dalších let přeji žákům jen šťastné chvíle ve školních lavicích, učitelům dobrý pocit z pedagogické práce, rodičům radost ze zdravých synů a dcer a Olbramicím užitek ze slušně vychovaných občanů.

Dopis byl zaslán ke 100 letům školy v roce 1998.